

K , dnia 28 lipca 2015 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: E S.A. w upadłości
likwidacyjnej
z siedzibą w K
na rzecz którego działa Syndyk Masy Upadłości
E S.A. w upadłości
likwidacyjnej, ul. ,
K
NIP: , KRS:
reprezentowany przez:
radcę prawnego Katarzynę Kazanecką - Kulej
wpisaną na listę radców prawnych prowadzoną przez
Okręgową Izbę Radców Prawnych
w Katowicach
pod nr KT 3157
adres do doręczeń:
ul. ,

Sygn. akt: Ts 217/15

PISMO PEŁNOMOCNIKA SKARŻĄCEGO

Działając w imieniu Skarżącego, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, w związku z doręczeniem w dniu 21 lipca 2015 r. zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 lipca 2015 r. dotyczącego uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej z dnia 22 czerwca 2015 r. (sygn. akt: Ts 217/15) poprzez wykazanie, że zakwestionowany art. 83a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, ze zm.) był podstawą ostatecznego – w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – orzeczenia o prawach i

wolnościach oraz poprzez wyjaśnienie, zważywszy na zmianę wprowadzoną art. 428 pkt 138 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, w jaki sposób art. 227 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2015 r. poz. 233) prowadzi do naruszenia praw podmiotowych skarżącej, wskazując, co następuje.

Wyjaśnienia w zakresie pkt. 1 zarządzenia:

Skarżący podniósł zarzut niekonstytucyjności art. 227 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2015 r. poz. 233) w zw. z art. 83 a ust. 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.). Nałożenie na skarżącego obowiązku złożenia do depozytu sądowego sum pieniężnych wchodzących do masy upadłości oraz sum uzyskanych ze zbycia rzeczy i praw obciążonych rzeczowo, jeżeli nie podlegają one natychmiastowemu wydaniu skutkuje powstaniem dozwoleń przyznanego Ministrowi Finansów, do czasowego zarządzania środkami stanowiącymi własność skarżącego, w celu sfinansowania potrzeb pożyczkowych budżetu państwa oraz w związku z zarządzaniem długiem Skarbu Państwa oraz ustaleniem oprocentowania tych środków w wysokości określonej w art.83 a ust.3 ustawy o finansach publicznych. Zatem zachowanie zasady jedności koncepcyjnej kwestionowanej regulacji prawnej wymagało zakwestionowania art. 227 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze w zw. z art. 83 a ust. 1, ust. 2 i ust.3 o finansach publicznych, które stanowiły przesłankę skonstruowania obowiązującej reguły zachowania (normy prawnej) stanowiącej podstawę ostatecznego orzeczenia o prawach i wolnościach skarżącego, które naruszyło jego prawa podmiotowe. Te przepisy w związku tworzą bowiem dyspozycję wiążącą opisaną w art.83 ust. 1, ust. 2 i ust.3 o finansach publicznych skutki prawne wobec zaistnienia opisanego w hipotezie normy faktu w postaci posiadania przez skarżącego sum pieniężnych nie podlegających natychmiastowemu wydaniu.

Wyjaśnienia w zakresie pkt. 2 zarządzenia:

Zgodnie z art. 449 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2015 r., poz. 233) w sprawach, w których przed dniem wejścia w życie wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, stosuje się przepisy dotychczasowe. W tym stanie nowelizacja art. 227 ustawy Prawo Upadłościowe i naprawcze w żaden sposób nie wpłynęła na sytuację prawną

skarżącego, w szczególności odnośnie co do zaistniałego naruszenia jego praw podmiotowych. Do oceny faktów prawnych zaistniałych w postępowaniu upadłościowym skarżącego stosowany będzie zatem art.227 w brzmieniu przed nowelizacją. Przepis ten jest zatem „stosowalny”, albowiem odnośnie co do spraw, w których przed wejściem w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, organy stosujące prawo obowiązane są do wydawania decyzji wiążących przewidziane w nim skutki prawne z opisanymi w jego hipotezie faktami prawnymi, jego zaś pozostali adresaci, w tym skarżący mają obowiązek zachowania się zgodnego z dyspozycją tj. przestrzegania jego postanowień (*Por. T.Pietrzykowski, Wsteczne działanie prawa i jego zakaz, Kraków 2004, s.33 i n*). Ponieważ przepis ten znajduje zastosowanie to, w ujęciu obowiązywania wiążącego przepis ze stosowaniem - obowiązuje (trudno uznać, że są możliwe sytuacje stosowania przepisów nieobowiązujących). Utrata mocy obowiązującej przepisu prawa następuje zatem w sytuacji, gdy nie może on być zastosowany. Dopiero wtedy można uznać, że nastąpiła utrata mocy obowiązującej w rozumieniu ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. Pogląd ten został zaakceptowany w orzecznictwie TK, który niejednokrotnie stwierdzał wprost, że „samo uchylene lub zmiana przepisu nie muszą powodować utraty jego mocy obowiązującej przez ten przepis. Utrata mocy obowiązującej następuje dopiero w sytuacji, gdy przepis nie może być zastosowany (*Orzeczenie TK z dnia 8 stycznia 1991 r., sygn. akt P 1/90 i dalsze*).

Wydanie orzeczenia TK w tej materii jest konieczne ze względów wskazanych w skardze.

Jednocześnie informuję o zmianie nazwiska pełnomocnika skarżącego na Kazanecka – Kulej. Proszę o uwzględnienie tego faktu w przypadku kierowania jakiegokolwiek korespondencji do pełnomocnika skarżącego.

RADCA PRAWNY
Kazanecka-Kulej
Katarzyna Kazanecka-Kulej
Kt 3157

Załączniki:

- 4 odpisy pisma.